

Vlastislav Toman

Honem si něco přej

"Koukej, padá hvězda! Honem si něco přej..." Patrikova ruka zamířila k hlubokému letnímu nebi. Zářily tam myriády hvězd a některé jako by byly zavěšené na neviditelné nitce. Ale jedna z nich se teď spustila k zemi na prodlužujícím se zářícím paprsku.

Dana se přitulila k Patrikovi a věděla, že v tuhle chvíli si může přát jen to jediné, co už si přála na každé z předchozích schůzek. Takový báječný kluk - a takový nekňuba, prolétlo jí hlavou. Snad jí ta hvězda splní, po čem tak touží..., vzdychla.

"Páni, to je ale meteorit," rozmyšlel nahlas Patrik a mechanicky objal Danu kolem ramen. Teď! Teď to přijde, prolétlo dívce hlavou a roztouženě se zachvěla.

"Vsadil bych se, že vím, kam dopadne!" zchladil její naděje Patrik. "Tamhle je to, určitě tamhle!" ukazoval volnou rukou, zatímco ji k sobě tiskl. A právě z míst, kam ukazoval, jako by k nim přilétl horký závan vzduchu.

V tu chvíli se nad ďáblický háj vyhoupl velký bílý měsíc a prozářil krajinu pod nimi. Za zády jim zešedla silueta lidové hvězdárny. V kopuli se lesklo oko dalekohledu. Dnes bylo otevřeno pozdě do noci, aby se návštěvníci mohli pokochat pohledem na Mars, který byl tou dobou dobře viditelný.

Právě tady Dana před čtrnácti dny poznala Patrika, jednoho z aktivistů na hvězdárně Ládví. Když se k ní u dalekohledu nevědomky přitiskl, aby nastavil okulár, prolétlo jí tělem něco jako příjemný elektrický výboj. Jak dlouho na takové znamení čekala! Poznala, že i on cosi pocítil, zrozpačitěl, zabreptal něco na omluvu, ale při odchodu se k ní přitočil a dokázal ji pozvat na jakousi přednášku v příštích dnech. Pak jí nabídl doprovod domů, že to pro ni bude bezpečnější, když musí domů přes les.

Tak spolu začali chodit, ale o víc mu snad zatím ani nešlo. Uměl báječně vyprávět o vesmíru, o hvězdách, o lidech, a Daně se to kupodivu líbilo. Jen už netrpělivě čekala, kdy začne mluvit a hlavně jednat jako zamilovanej kluk. Jak nadějně to dnes vypadalo, když se posadili do příjemně vyhřátého kamenného hnízdečka na pahorku před hvězdárnou, stranou od cestičky, kudy přicházeli návštěvníci.

Jen kdyby jí ta padající hvězda aspoň dokázala splnit její přání!

"Dano, vsadím se, že máme šanci ten meteorit najít!" šokoval Patrik dívku, a už jí pomáhal vstát. "Na hvězdárně si sotva něčeho všimlí, mají jiný starosti. Podívej se tamhle na konec toho lánu před námi," opět ji k sobě přitiskl a ukazoval. "Je tam remízek, tam někde musel dopadnout. Když to vezmeme po mezi a kousek obilím, bude to procházka. A měsíc nám k tomu posvítí. Je nádhernej, takovej velkej, stříbrnej, jak o něm píší básníci. Pojď, Daničko...", vyzval ji něžně a opatrně za ruku ji vedl klikatou stezičkou z pahorku.

Ten večer na okraji Severního města zaznělo vícekrát: "Padá hvězda, honem si něco přej." Bylo dost dvojic, které trávily chvíle lásky pod hvězdnatou oblohou, ale jen Patrik vedl Danu do míst, kde na Zemi přistál Zabiják.

Už před několika oběhy planety se Zabiják rozhodl, že přistane na jejím povrchu. Byl na útěku dlouhý čas a potřeboval obnovit síly. Hlavně však potřeboval zamést stopy a aspoň na čas zmizet Patrole, která ho neúprosně sledovala. Nikdy a nikde se neobešel bez toho, aby zabíjel. A to pronásledovatelé dobře věděli. Pohyboval se ve čtvrté dimenzi a tahle celá planeta,

jak mu čidla Transportéru ukázala, dosud existovala v primitivní dimenzi třetí. Stačí si najít vhodnou Schránku, do níž se přestěhuje, a Patrola ho hned tak nenajde.

Byl spokojen sám se sebou, když Transportér nasměroval k Zemi. Jen málo ho znepokojilo, že při vstupu do atmosféry vznikla tepelná stopa, kterou by mohli i primitivní planetané zpozorovat. Pro ně zůstane po přistání neviditelný a Transportér někam uklidí do doby, než se vydá na další cestu.

Jedinou stopou po jeho přistání zůstala kruhová plocha v jakémsi rostlinstvu. Až na poslední chvíli se Zabiják rozhodl pro místo nedaleko středně velkého sídla planetanů, když odmítl obrovská centra místní civilizace. Nevěděl, proč se tak rozhodl, ale bylo to jeho Já, jež zadalo Transportéru nové parametry sestupu.

Teď tady stál a vdechoval teplý, čímsi provoněný vzduch. Bylo to docela příjemné, přiznal si. Snad proto, že tak dlouho neopustil Transportér, a když už tu potřebu měl, uzavřel se zase jen do Osobní schránky. Tady ho omýval jemný pohyb kyslíkové atmosféry, která vyhovovala jeho existenci. Nespěchal. Bude mít dost času zorientovat se a teprve pak se porozhlédne po vhodné Schránce. Čidla Transportéru mu signalizovala několik lokalit s nejrůznějšími formami života. Bude mít na výběr, pousmál se spokojeně Zabiják - vzato lidskými měřítky. A poklidně zaparkoval Transportér ve shluku vzrostlého rostlinstva, který Patrik před chvílí nazval remízem.

"Tak pojd', Dano! Jdu přece před tebou," naléhal Patrik na dívku, již vedl za ruku. Vedl? Spíše táhl a to se jí ani trochu nelíbilo. Teď tady budou jako blázni hledat nějaký spadlý kus kamene či co, probíhalo jí hlavou, když klopýtala za Patrikem. A měsíc byl tak nádherný! A noc báječně vlháká... A ty báječné vůně vznášející se z rozehřáté země... Teď by se měli zastavit, obejmout se a splynout ve vášnivém objetí. Byla to lákavá představa, ale asi na hony vzdálená tomu, po čem právě toužil Patrik. Ten už se viděl jako objevitel meteoritu, o němž se bude psát v novinách a hovořit v rozhlase, možná se kmitne i v televizních zprávách. I to prolétlo Daně hlavou v okamžiku, kdy se Patrik zastavil a přitlumeně zvolal:

"Holka! Já to věděl! Já to našel! Koukni se na to - kruh v obilí!" Povyskočil si a otočil se k Daně, aby ji objal, pozvedl a zakroužil s ní dokola. Sotva popadla dech, ale malou pusou mu stačila vtisknout kamsi ke koutku úst. Na víc už nestačila. Postavil ji na zem a její reakce mu zřejmě nic neřekla.

"Počkej s tím, Dano," zamumlal přece jen v rozpacích. "Teď dávej pozor, ať nezničíme nějakou stopu. Vůbec není jistý, že ten meteorit bude uprostřed kruhu v obilí. Ten mohl vzniknout jen nějakou tlakovou vlnou či magnetickým působením. Dokonce i radiaci," breptal, co ho zrovna napadlo.

"Neblázni, Patriku! Já nechci být ozářená, já chci mít děti a ne nějaký zrůdy," vzpomněla si Dana, co někde četla nebo slyšela.

"Ale ne, toho se nemusíš bát," uklidňoval ji a začal se od ní opatrně vzdalovat do vnitřku kruhu. Šel příkrčeně a občas rukou šátral v pováleném obilí. Litoval, že nemá aspoň kapesní baterku. Měsíční svit byl sice silný, ale vytvářel klamné stíny.

"Když se ten kosmickej šutrák pádem dolů tak nažhavil, mohl by ještě teď vydávat teplo, i když by se zaryl do země - jako že se zaryl," myslel nahlas. Dana zůstala stát vně kruhu a zasněně se dívala k vilkám v Horních Chabrech, kde tu a tam prosvítávala okna. Ba i pár jich bylo probarvených od hrající televize. Možná že u telky sedí nějaká dvojice, drží se za ruce, nebo se naopak líbají a třeba i milují, jako ti na obrazovce.

Bože můj, holka, myslíš vůbec na něco jiného? - povzdechla si v duchu a dokonce se i trochu začervenala. To ovšem v měsíčním

svitu vidět nebylo, jen jí to rozpálilo tváře, jak cítila při závanu nočního vánku. A Patrik by si stejně nevšiml, povzdechla si zkormouceně. Jak dlouho se tam asi bude v tom poli motat...?

Zabiják ty dva zaregistroval už v okamžiku, kdy seběhli z pahorku a zamířili k němu. Podle informací, které mu poskytl Transportér při obletu planety, označil oba pohybující se objekty jako nejvyšší formu života, jako planetany. Uspokojilo ho to. Tady má první příležitost najít si novou Schránku. Zabiják se spokojeně zavlnil a protáhl. Může se hned transponovat, aby získal představu, jaké možnosti mu schránky planetanů poskytnou. Ne vždy měl na jiných planetách štěstí najít Schránku, která by mu plně vyhovovala a nevnucovala mu naprosto nepřijatelné postavení i pocity. Neraď také na hostitelské planetě měnil Schránky příliš často, protože tím zbytečně ztrácel vlastní energii. Někdy bylo opravdu těžké doplnit si vlastní zásoby a zachovat si tak existenci.

Vypadalo to, že planetan pohybující se v místě přistání Transportéru je aktivnější a přímo nabit jakousi energií. I když od bytosti stojící na okraji prostoru sálala rovněž jakási energie, Zabiják ji zatím nedokázal odfiltrovat a vyhodnotit. Nerozhodně se zavlnil. Musí si pospíšet. Potřebuje se transponovat, nebo ztratí příliš mnoho vlastní energie.

"Dano!" vykřikl pojednou nadšeně Patrik. "Tady! Tady je to nějaký víc teplý! Pojď si taky sáhnout..."

"Ale Patriku," zavrňela mrzutě. Musí ho odtud dostat, jinak je celý večer v háji. Zatracený bolid, vzpomněla si na jakýsi hvězdářský termín. Nebo to je spíš meteorit? Už blázním jako Patrik, napomenula se. "Nechceš už toho nechat? Když se sem vrátíš ráno, tak líp uvidíš, co se tady stalo," přemlouvala ho rádoby mazlivě.

"No jo, asi máš pravdu, holka," zaváhal Patrik, ale ještě jednou ji zkusil zlákat. "Ale sáhnout by sis tady mohla, víš? Do rána to může vychladnout. Leda by to bylo nějaké záření..."

"Už jsem ti řekla, že se nějakého záření bojím!" stála si na svém Dana a Patrik se vztyčil a opatrně se k ní vracel.

To byl okamžik, který u Zabijáka rozhodl. Bytosti se mohou vzdálit a on ztratí šanci. Zaměřil se na planetana v kruhu a celé jeho Já se vměstnalo do jediného výboje.

Bylo to jako závan teplého vánku, jako hlt silné kávy - prolétlo Patrikovi hlavou. To ta energie z kruhu! A už cítil, že jeho tělo ožívá čímsi nepojmenovatelným, jakýmsi přívalem nepoznané energie. Tam, na okraji pole u březek přece stojí Dana, jeho láska! Kvapně se prodíral polehlým obilím.

"Dano! Daničko! Tady jsem," zabreptal, když k ní doklopýtal, a rozpřáhl ruce, aby jí objal. Oči se mu blýskaly v měsíčním svitu jako dvě hvězdičky spadlé s oblohy. Prudce se objali a Patrik začal dívku líbat. Bylo to neobratné, ale vášnivé. Vzedmula se v něm žádostivost, jakou snad nikdy předtím nepoznal, i když o panictví přišel už před dvěma roky. Tři následující známosti byly vlastně jen jakousi povinností vůči kamarádům, aby přestal být terčem jejich žertování.

Danu tou vášní příjemně překvapil, a tak mu neváhala oplácet. Když jí začal rozepínat halenku, osmělila se a sáhla po pásku jeho šortek. Ještě že nemá džíny, jak hloupě by mu je teď musela stahovat, blesklo jí hlavou, a krátké kalhoty mu spadly k nohám. Jen popaměti se z nich vyzul, protože jeho ruce byly zaměstnány hlazením Daniných řader a jeho ústa dalšími polibky, teď už správně mířenými na její pootevřené rty.

Dana stačila ještě přetáhnout sukni přes boky, a jen se jí zbavila, už cítila, že s ní Patrik v pevném objetí klesá na kolena. Zalehli do provoněné a prohráté trávy. Když se poněkud neobratně a chvatně pokoušel do ní vniknout, pomohla mu, a pak už jen vnímala, jak se s ní pomalu spojuje. Byl ohromně jemný a bylo to o hodně lepší a vášnivější než prudké dorážení,

které až dosud poznala. Pochopila, že chce tenhle okamžik nejen vychutnat, ale co nejvíce prodloužit, a vyšla mu vstříc.

Až do této chvíle nepromluvíli, jen rychle dýchali, ale teď už se neovládli a slastně vzdychali, polohlasně pronášeli slova lásky. I jejich spojení teď dostalo jiný rytmus, jako by začali spěchat k pomyslnému cíli.

Zabiják sice vstoupil do nové Schránky, ale než se stačil poklidně propojit, pocítil, že organizmus planetana přijal jeho energii jako podnět k neočekávané aktivitě. S tím se dosud nesetkal! Snad všude na planetách, kde vstupoval do svých nových Schránek, byl to on, kdo převzal iniciativu a rozhodoval o dalším postupu. Kdo rozhodoval o bytí i nebytí, kdo za sebou zanechával divokou smršť smrti a zkázy! Proto za ním posílali galaktickou Patrolu, aby ho našla a jednou provždy zbavila jeho Já existence.

A právě tady najednou pocítoval, jak se jeho energie vstřebává do živočišné podstaty nějakého prostoduchého tvora a žene ho k té druhé bytosti, jak spolu splývají a do hry vstupuje i její energie. Bylo to jako zánik hvězdy, kterou obrovský výbuch změnil v tmavou a malou, ale ohromně kompaktní hmotu. Právě tak se nyní Zabijákova i planetanova energie smršťovaly a koncentrovaly kamsi do místa, kde obě bytosti spolu splynuly. Bylo to ohromné stupňující se napětí, hrozící erupcí! A došlo k ní! Zabiják ještě stačil vnímat, že se jeho Já rozštěpilo a včlenilo do milionů mikroskopických částic, jež byly prudce vypuzeny do nitra druhé bytosti. Vnímál, že její vnitřní prostředí klade pohybu částic odpor, bojuje s nimi a ničí je při jejich snaze postupovat stále hlouběji do jejího nitra. Byl tam však jakýsi nepatrný bod, mikroskopické tělíčko, které vyzařovalo vlastní energii, a zřejmě bylo schopno pohltit některou z oněch pohyblivých mikročástic. Pokud se k němu vůbec dostane!

Zabiják si s hrůzou uvědomil, že se blíží jeho konec. Bylo to poprvé, kdy si jeho Já připustilo, že ho něco jako hrůza -nebo strach - může ovládnout. Snad na to trpěli ti, které až dosud ničil, zabíjel, ale On? Nikdy! A teď to bylo.

Dvojice, vášnivě se objímající pod hlubokou letní oblohou, prozářenou stříbrným světlem měsíce, dosáhla vyvrcholení společně. Až se zajíkl, zhluboka se nadechovali, ale zůstali u sebe. Jen Dana se přesmykla nad Patrika a ležela mu v náručí s hlavou na jeho rameni. Ještě cítila ten výron vlhkého tepla, které jí před okamžikem zaplavilo nitro.

A najednou jí to došlo! Má plodné dny! Zapomněla na to. Bude mít dítě! Jeho dítě... Vzdychla. Je to hloupé, být s klukem poprvé a hned otěhotnět. Možná se mýlí, chlácholila se a líbla Patrika na tvář.

"Máš mě rád?" zavrňela a šimrala ho nosíkem po tváři.

"Mám! Mám a moc," přisvědčil a prohrábl jí vlasy. Měsíční svit jim dodal jakýsi neskutečný stříbrozlatý odstín. "Moc a moc se mi líbíš. Teď už budeme pořád spolu. Nikomu tě nedám... Jen jestli mě ale chceš, víš?" zrozpačitěl. Přitiskla se k němu, políbila ho, a horlivě kývala hlavou. "Chci tě, a moc! Viděl jsi, jak jsem tě chtěla. Bylo to báječné. Víš, co jsem si přála, když padala ta hvězda?" vzpomněla si najednou.

"Aha! Jo, řekl jsem - honem si něco přej," připomínal si okamžik, který tohle všechno odstartoval.

"Přála jsem si, aby ses se mnou dneska miloval," vrněla mu do ucha. "Konečně! Protože jsi mi připadal takový nekňuba, kterýho snad budu muset sama znásilnit, abych se toho dočkala."

"Páni!" vydechl šťastně. "Fakt sis to přála? A já se zase bál, že tě na to ještě málo znám, a že si budeš myslet, že mi jde jenom o to - o tohle," zajíkl se. Zase jí prohrábl vlasy a jí to udělalo tak dobře, že by se s ním snad znovu milovala. Jenže Dana byla praktická žena.

"Radši už půjdeme, Patriku. Je moc hodin a zítra musím do

práce - a ty se asi vrátíš sem, abys našel ten svůj kosmickej šutr, nebo co to bylo."

"Jsem zvědavěj, jestli si na hvězdárně něčeho všimli, nebo jim to už někdo ohlásil," zapřemýšlel nahlas, když jí pomáhal vstát. Rychle se oblékli a stejnou cestou, kterou sem přišli, stoupali k pahorku s hvězdárnou. Vedli se za ruce a bylo jim nádherně, přímo super, napadlo Danu.

Tou dobou už Zabiják poznal, že z celého obrovského množství oněch čilých mikroskopických částic zbývá jen jediná - a ta se právě zanořila do onoho tělíška, které ji k sobě přilákalo. Je to snad konec jeho Já? Bude pohlcen a zničen?

Stalo se však něco nečekaného! Buňky se začaly dělit, množit, přetvářet se podle informací, které obsahovala mikročástice Zabijákova i druhé bytosti. Pochopil, že toto je zrod, s jakým se dosud nesetkal. Zaradoval se, dá-li se tak nazvat hnutí, které mu jeho poslední částice předala.

A pak si uvědomil ještě něco! Patrola ho nikdy nenajde! Zametl za sebou stopy jako nikdy předtím. Tak dokonalé vybavení žádná Patrola nemá, aby ho našla v nitru téhle bytosti. Pocítil příliv nové energie. Zatím neví nic o tom, jak celá tahle transformace proběhne, zda a jak se znovu vrátí do své podoby, ale přestávalo mu na tom záležet. Bylo mu báječně v nitru bytosti, která ho teď bude nosit a hýčkat - a ukrývat před pronásledovateli. Teď nemůže být Zabijákem.

Patrik a Dana došli na pahorek pod hvězdárnu a zastavili se. Ještě jednou se chtěli podívat tam, kam - snad - spadla hvězda. Ať tak či tak, ta jejich tam určitě byla.

"Dej mi pusku, Patriku," zaprosila dívka.

"Jenom jednu?" zasmál se chlapec.

"Zítřka je taky den, ty rozdáváš..."

ilustroval Ivo Spasov